

David Mondok - Nobelova cena in memoriam

V hlavě mám mlhu, bílou jako zdi okolo mě. Nedokážu si vzpomenout, co se se mnou v posledních dnech dělo. Vyděsilo mě zamřížované okno, z kterého je vidět budova kuželovitého tvaru. Nic podobného jsem neviděl ani na fotce. A taky kapačka zabodnutá do mojí ruky. Ze všeho nejvíc se to tu podobá blázinci. Jen jestli tu mají hezké sestřičky.

"Už jste se probudil? To je dost."

No nazdar! Baba Jaga v čepečku.

"Jak je vám?" zeptala se tónem, který jasně naznačoval, že dobře.

"Dobře," nehodlal jsem se hádat. "Jenom si nemůžu na nic vzpomenout."

"O tom si popovídáte s inspektorem," zakrákala jedovatě.

"S kým?"

"No s maminkou ne. Jste ve vězeňský nemocnici!"

Když uviděla můj odkrvený obličej, pokusila se o vlídnější tón: "No no! Nebojte se. Všechno se určitě vysvětlí."

Slovem "všechno" mě dorazila.

"Co všechno?"

"To se dozvíte!"

Večer jsem nemohl usnout. Za mnou blikal přístroj, zabudovaný do mé postele, a v okně ta podivná budova, která připomínala mraveniště, kde se hmyz dorozumívá morseovkou.

"Mohli bychom tu mít rolety," povzdechl jsem si nahlas.

Něco cvaklo a byla tma. Srdce mi vynechalo jeden úder.

"Je tu někdo?" zašeptal jsem.

"Přál jste si rolety, pane," odpověděl přístroj za mnou.

"Co to má znamenat?"

"Nerozumím otázce, pane."

"Kdo to tady mluví, ksakru!"

"Váš ošetřující počítač, pane."

"Aha." Mozek se mi zhoupnul.

"Je vám nevolno, že? Píchnu vám stimulátor, pane."

Ucítil jsem slabé bodnutí. Po těle se mi rozlilo příjemné teplo.

"Kde to jsem?"

"Ve vězeňské nemocnici, pane."

"Nelžeš? Připadám si jako v pokusném ústavu."

"Nesmím podávat nepravdivé informace, pane."

"Hm! Jasně."

"Přejete si ještě něco, pane?"

"Jak jsem se sem dostal?"

"Patrně sanitkou, pane."

"Jdi do háje!" ujelo mi.

"Toto přání nemohu bohužel splnit, pane."

"Odkud mě přivezli?"

"Nevím, pane."

"Co mi je?"

"Prodělal jste šok. Byl jste na pokraji klinické smrti. Dva dny v bezvědomí. Na hlavě máte malé pohmoždění, které jste si patrně způsobil sám, pane."

"Jak sám?"

"Nevím, pane."

"Musíš mi neustále říkat pane?"

"Mám to v programu, pane."

"Vole," ulevil jsem si.

"Jak prosím, pane?"

Bylo mi jasné, že z něj nic kloudného nedostanu.

"Na vězeňskou nemocnici je to tady dost luxusně vybavené."

"Jste ve standartně vybavené vězeňské nemocnici, pane."

"A kdybych si přál spát?"

"Prosím. Tohle spolkněte, pane."

Druhý den mě navštívil inspektor.

"Inspektor Macháček," strčil mi pod nos průkaz Pražské kriminálky.

"Co se stalo?" zajímalo mě.

"Nejdřív vás musím upozornit, že všechno, co řeknete, může být použito proti vám," prohlásil otráveně. "Jste schopen výpovědi?"

"Výpovědi? A...ano."

"Vaše předstírání ztráty paměti je zbytečné. Přístroje jasně ukazují, že amnézii nemáte."

"Amnézii? Já si vážně nepamatuji, co se se mnou dělo..."

"To ani nemůžete," přerušil mě. "Byl jste v bezvědomí. Mám na mysli váš včerejší rozhovor s počítačem. Hrál jste to výborně! Ten úlek, když spadly rolety! Cha cha... Určitě si ale vzpomenete, jak jste se dostal do laboratoře profesora Adama Kramerera, co jste tam dělal a s kým!?" vybafl na mě.

"Já? Já přece žádnou laboratoř nemám." Nebyl jsem s to se soustředit, v hlavě pouze nejasný pocit, že jsem přece jenom v blázinci.

"Nechte té komedie. Nemluvím o vás, ale o profesoru Kramererovi, který je nezvěstný!"

"Profesor Adam Kramerer jsem přece já!" Zdálo se, že ho to mírně vyvedlo z míry.

"Vy tedy tvrdíte, že jste profesor Kramerer?" zaptal se, jako by mi nehodlal věřit. Zamračil se.

"Ano, od narození Kramerer a od tohoto roku profesor. A vy jste zřejmě cvok a ne policajt. Přestaňte mě laskavě obtěžovat nebo zavolám sestru!" naštvál jsem se.

Zašklebil se jako smutný šašek.

"Na to máte samozřejmě právo. Jste v nemocničním ošetření. Přístroje ukazují, že jste v pořádku. Je ve vašem zájmu, aby se vše vysvětlilo co nejdřív. Jinak vás pozítří převezeme do vazby na Pankrác."

"Dobrá," ztratil jsem zbytek trpělivosti. "Co chcete vědět?"

"Vaše jméno, data narození, národnost, bydliště, zaměstnání, biokód. Kdo tyhle údaje vymazal z osobní databanky, a proč." Zatvářil se profesionálně.

Zavřel jsem oči, aby mi nevylezly z důlků a počítal do pěti. Krev v těle začala intenzívně překonávat přitažlivost a hrnula se mi do hlavy. "Všechno má svou příčinu," vzpomněl jsem si na citát.

"Dobře poslouchajte," řekl jsem pomalu. "Jmenuji se profesor Adam Kramerer. Narozen 4. 1. 1981 v Praze, národnost česká. Bydlím v Klánovicích u své tety, která mě vychovávala. Pracuji v Akademii věd. Nevím nic o svém biokódu. Nevím, v jaké databance a proč by tohle všechno někdo vymazával. Stačí!?"

Místo odpovědi se otočil na počítač:

"Zavolej doktora Schánilce."

"Ano, pane."

"Doktor vám zopakuje to, čemu nehodláte věřit."

Vstoupil dlouhán v bílém plášti a nešťastného výrazu tváře.

"Ano, inspektore?"

"Řekněte, prosím, tady pacientovi, v jakém duševním stavu se nachází."

"Otřes mozku, šok ani hluboké bezvědomí nezaněchaly žádné následky. Je možné, že si nepamatuje několik minut před bezvědomím, ale to je normální. Po šestidenním léčebném spánku jste zdravý," otočil se na mě. "Pohmožděliny hlavy způsobené patrně o kabinu přístroje, ve kterém jste se podle policejního hlášení nalézal, byly jen povrchové."

"Je tedy normální?" zeptal se inspektor.

"Naprosto."

"Děkuji, doktore, můžete jít."

Mlčky se otočil a odešel.

"Nechápu, co tím sledujete, inspektore." Hlas mi přeskakoval. Byl jsem překvapen svým hlasovým rozsahem.

"Když se chcete vydávat za profesora Kramerera, neměl byste zapomínat na několik detailů."

"A to?" Na rozdíl od inspektora mě to začalo bavit.

"Akademik profesor Kramerer CSc. pracuje už řadu let ve svém výzkumném ústavu, kde vás našli v bezvědomí v podivném aparátu, o kterém nikdo nic neví. Všechno bylo rozbité, vykradené, veškerá dokumentace zmizela. A ještě ke všemu mi tvrdíte, že jste měl před deseti dny čtyřiapadesáté narozeniny, když bioložák učil čtyřiašestnáct. Vy idiote! Máte nás všechny za blbce?"

Poslední slova už řval. Vypadal jako když mu zapomněli dát prášky na podporu srdeční činnosti. Najednou ztichl a otřel si čelo kapesníkem.

Nic z toho jsem samozřejmě nechápal, ale dostal jsem škodolibou chuť ho dorazit.

"Ale pane inspektore," řekl jsem konejšivě. "Já měl nedávno opravdu dvacáté čtvrté narozeniny. Nemáte zřejmě v pořádku nervy."

Rozhodil bezmocně rukama. Zřejmě tím chtěl vzbudit lítost.

"Já už zažil ledacos, ale aby mi někdo tvrdil, že se narodil v roce 1981 a v roce 2035 mu je dvacet čtyři, to ne! To tedy ne..."

Málokdy se potím, ale tentokrát jsem se ve vlastní šťávě přímo vykoupal. Polda zešílel. O tom jsem nepochyboval ani vteřinu. Vyskočil jsem z postele, složil ho úderem do krku a vrhl se ke dveřím, které se v tom okamžiku rozlétly. Stál v nich uniformovaný policista. Kop přímo do brady a nevěděl o světě. Ne nadarmo jsem dělal deset let karate.

Chodba byla prázdná. Jenže v pyžamu bych se daleko nedostal. Uniforma mi padla docela dobře. Čepice hluboko do očí. Zbraň jsem mu zastrčil za trenky. Cestu ven jsem našel poměrně snadno, uniforma vzbuzovala důvěru.

Běžel jsem chvíli tryskem a okolí nevnímal. Ovšem postupně, jak jsem zpomaloval, se do mé mysli vkrádal pocit, že do toho blázince přece jen patřím. Všude čisto, klid. Vedle normálního chodníku ještě jeden pohyblivý. Staré fasády domů vypadaly, jako bych se ocitl v době jejich dostavění. Ovšem jen na okamžik. Střídaly se totiž s budovami ze skla a keramiky. Uvnitř byly vidět nádherné zimní zahrady. Nikde auta a jen několik chodců. U jakéhosi kulatého přístřešku postával a posedával hlouček lidí. Nápis hlásal: Zastávka aerobusu. Najednou se všichni podívali týmž směrem. Blížil se jednopatrový dopravní prostředek, naprosto bezhlučně. Neměl kola, pohyboval se asi půl metru nad zemí, pod ním se tetelil vzduch. Lidé v klidu vyčkali, až cestující vystoupí, zdvihli se z laviček a v klidu nastoupili. Okamžitě se začal tvořit další hlouček. Za okamžik se všechno opakovalo.

Můj mozek, aby zabránil poruchám organismu, si zcela logicky zvolil jediné možné řešení - naprostou apatii. Neschopen jakékoli jiné myšlenky, jsem si neustále opakoval:

"Tak to je ten auto... autobus. Pěkné, opravdu pěkné."

S pohledem nevidomého jsem došel k zastávce a sedl si. Mezitím přijel, nebo vlastně přiletěl další autobus a přicházeli další lidé. Udiveně se na mě dívali. Přistoupil muž a opatrně se zeptal:

"Je vám něco? Nejste raněnej?" Nic jiného ho při pohledu na policajta, sedícího na lavičce s výrazem ukřivděného foxteriéra, zřejmě nenapadlo.

"Ne, děkuji," odvětil jsem. "Vlastně ano. Kdy jede nejbližší autobus do Klánovic?" Má otázka ho mírně šokovala.

"Něco takového! Zavolám sanitku! Vy nemáte vysílačku nebo co? Co se vám stalo? Boha mu!" vykřikoval nesouvisle. Lidé se začali shlukovat a to mě probudilo.

"Uklidněte se, občane!" vžil jsem se do role. "Chci jen vědět, kdy jede autobus do Klánovic...!"

Zarazil se.

"Právě přijíždí." řekl ukřivděně.

Všichni okolo se náramě bavili.

Měl jsem pocit, že by mě v okolí domu mé tety nemusel nikdo vidět. Obešel jsem celý areál domků a zahrad a vplížil se k zadnímu vchodu. Nic se nezměnilo. Zabušil jsem na dveře. Tušil jsem už, co se mi asi přihodilo. Přesto mě hodilo metr dozadu, když mi přišla otevřít asi osmdesátiletá babička. Já si pamatoval tetu jako zachovalou padesátnici.

Dlouho si nedala vymluvit, že nejsem žádný utajený syn profesora Kramerera a byla uražená, že jí o mně synovec neřekl. Nakonec se přece jen spokojila s vysvětlením, že se mi to stalo při pokusu.

"To máš z té své vědy. Já jsem říkala, že se něco stane. Jako by ti jedna noblova cena nestačila." řekla pohoršeně.

"Nobelova, teti. Nobelova."

"To je jedno," mávla rukou. "Stejně mě jednou přivedeš do hrobu. A v čem to chodíš?"

"Myslíš uniformu? Tu jsem si vypůjčil. Nikomu o mně ani muk!" Jen jsem to dořekl, zvonil zvonek. Samozřejmě poldové. Zeptali se tety, jestli neviděla nic podezřelého, a informovali ji, že budou pár dní hlídkovat kolem domu.

"Cos provedl? Když jsi zmizel, otravovali denně. Kde jsi byl?"

"V nemocnici. Zdrhnul jsem jim. Myslí si, že jsem někdo jiný."

"A divíš se jim? Co chceš dělat?"

"Přemýšlet."

"No jo, to ti šlo vždycky. Kdy chceš vzbudit?"

Můj pokoj se nezměnil. Plakát Olympicu na zdi, magnetofon, kazety na psacím stole, starý ušák, knihovna, několik křesel se stolkem...

Svalil jsem se na válečku a začal třídit fakta. Jasně je, že jsem se dostal do budoucnosti. Jak, to nevím. S několika přáteli z fakulty jsme oslavovali mé narozeniny, a to zrovna v tomhle pokoji. Rozhovor se stočil na obvyklé téma. Problémy teorií cestování v čase. Byly to ovšem jen pokusy o vědecké debaty, ale bavilo nás to. Asi v pět hodin ráno odcházeli. Byl jsem dost opilý a chtělo se mi spát. Potom se už nepamatuji na nic. Našli mě v laboratoři. Z toho vyplývá, že všechno souvisí s nynějšími pokusy profesora Kramerera. Pravděpodobně nějak vyvolal sám sebe z minulosti. Tedy mě do tohoto času. Ale nechce se mi věřit, že by se o něco takového pokusil. Jsem totiž zastáncem teorie nemožnosti časového paradoxu existence dvou identických osobností ve stejném čase a místě, i když odlišného věku. Jednoduše řečeno, člověk, který se dostane do své minulosti nebo budoucnosti se nemůže setkat sám se sebou. Příčina má dvě varianty:

1. Působením přítomnosti cestovatele stávající osoba zmizí ze svého času.

2. Cestovatel se do stávající osoby vtělí.

V mém případě můžeme druhou variantu vyloučit. Zůstal by zde profesor 54-letý a mé vtělení by patrně zaznamenal jen jako oživení prvních čtyřiaadvaceti let života ve svých vzpomínkách a možná zlepšením fyzické kondice.

Má existence a profesorovo zmizení by potvrdzovalo variantu první. Buď jsem později změnil názor nebo došlo k nehodě či omylu. Celá ta teorie samozřejmě nemusí platit. V tom případě profesor nezmizel, ale byl za mého bezvědomí unesen. Nasvědčuje tomu i vykradená a zdemolovaná laboratoř.

V devět hodin mě teta vzbudila se snídání. S chutí jsem se pustil do vajíček se šunkou a topinek s máslem. Snídaně po anglicku, to je moje! A sprcha. Ta úleva. Najednou mě napadlo, že jsem zapomněl na něco důležitého. Deník! Vyběhl jsem nahý z koupelny, vrhl se

pod válečku, odhrnul koberec, vyndal pár uvolněných parket. Byl tam! Vlastně byly tam dva. To, co jsem znal z prvního deníku, končilo před oslavou narozenin. Dál jsem se dozvěděl, že o rok později mi vstoupila do života jistá Alena Čadská, s kterou jsem se oženil. Byla tam zapsaná různá zaměstnání, která jsem vystřídal. Jisté vědecké zásluhy, členství v různých organizacích, dokonce světových. Nakonec zápis o smrti těhotné Aleny, která se zabila při autonehodě a úvahy o mé sebevraždě.

Bylo mi smutno a zima. Ležel jsem pod válečkou už čtyři hodiny.

Když jsem se oblékal, zavolala mě teta k obědu. Nevěděl jsem ani, co jím.

"Tobě to nechutná?" zeptala se výhružně.

"Co? Ale ano, je to výborné."

Něco mi na mých včerejších úvahách nesedělo. Na něco jsem zapomněl, ale na co?

"Prosím tě, kde jsi vlastně byl? Už dávno jsem si zvykla, že se celé dny neukážeš doma, ale vždycky jsi se ozval. Telefonovali z ministerstva, že jsi nepřišel na kongres do Ženevy, měla jsem..."

"To je ono!" převrhl jsem talíř v náhlém osvětlení. "Kde jsem byl?"

"Blázne jeden! Co tě chytá?"

"Teti...! Prosím tě, promiň. Pamatuješ se ještě na mé čtyřiačtyřicáté narozeniny?" Překvapeně se na mě zahleděla.

"To byly ty rok po smrti mého bratra a rok před seznámením s Alenou? Kdo by si na ten příšerný den nepamatoval. Spálila jsem bábovku, v kuchyni chytly záclony a rozbil se památeční hrnek po mamince. Byli jste společensky unaveni, a to značně. Ti tvoji kumpáni degradovali na stádo dobytka a spásli mi nádhernou pelargonii!"

"Nic jiného se nestalo?"

"A to je ti málo? Taková krásná kytko!"

"Dobře, dobře. Já myslel jestli jsem na delší dobu nezmizel a vůbec se ti neozval. Jako teď."

"Pokud vím, tak ne."

To naznačuje spoustu věcí, tedy alespoň si to myslím. Nemůžu přece existovat ve svých čtyřiačtyřiceti letech zároveň teď i ve své minulosti. V den narozenin jsem nikam nezmizel, ale v budoucnosti jsem se ocitl. Znamená to tedy, že se vrátím přibližně do stejného času, biologicky starší jen o několik hodin, nejvýš dnů. Je možné, že moje existence tady má svůj limit. Za chvíli třeba jednoduše zmizím.

Ať tak či onak, profesorova dokumentace by se měla najít co nejdříve a profesor taky. Nikdo jiný mě odsud nedostane. I když ještě nevím jestli bych tu chtěl zůstat. Bude-li to možné. Musím si teď přečíst druhý deník. Třeba se v něm dočtu, kde profesora hledat.

Byly v něm většinou poznámky o profesorově práci. Vlastně pracoval stále. Nikam nechodil, nanejvýš jezdil na různá vědecká sympozia. V soukromém životě se stýkal jen se svou tetou a bratrem Aleny Janem, který se stal po její smrti jeho nejlepším přítelem. Jan Čadský je známý chirurg v oblasti transplantací orgánů pomocí psychotroniky a profesorův vrstevník.

Jinak deník obsahoval převážně konečné výsledky nějakých výpočtů. Bez postupu nebo vysvětlivek nebyly k ničemu. Obsahovaly spoustu neznámých znaků, které si profesor patrně vymyslel.

Potom skromná poznámka:

"Pomocí nukleonového rozkladače se mi podařilo přemístit pevnou hmotu, uzavřenou ve vakuu, do jiného prostoru. Hmota zmizela. Citlivé magnetometry a jiné snímače záření hmoty sice zaznamenaly silný pokles všech hodnot, ale jasně potvrzovaly její existenci. Obdržel jsem Nobelovu cenu."

"Jsem to ale šikula." pochlubil jsem se nahlas. Tentokrát mi ztotožnění s profesorem nedělalo potíže.

Deník pokračoval:

"Pracuji dál na využití energie tohoto procesu, ale ve své osobní laboratoři se konečně mohu zabývat cestováním v čase. Při pokusech s nukleonovým rozkladačem jsem zjistil odchylky reagování hmoty v určitých zónách, které jsou zónami toku času."

Potom následovalo něco, co mě velice zaujalo. Dvě stránky s nadpisem: Předběžný referát o teorii časových křivek. Tato teorie je vyjádřením rovnice hmota = čas = prostor = vesmír.

Pro pochopení je nutné představit si čas jako fyzikální součást vesmíru, která se z pohledu mimo (kdyby byl možný) jeví jako kompaktní celek, skládající se z nekonečného množství křivek, které se navzájem protínají a prolínají. Na relativně krátkých úsecích vypadají jako přímky, či vzhledem k jejich protínání, jako úsečky.

Čas vyplňuje veškerý prostor i hmotu ve vesmíru - to ostatně vyplývá z rovnice, kterou si teď můžeme rozebrat:

Hmota se skládá z atomů a každá nepatrná částice hmoty, prodělává nekonečně mnoho stádií svého trvání, neustále se mění v "tok" času. Jinak řečeno, má svou nekonečnou křivku času. Jestliže částice vytvoří hmotný celek, jejich křivky se sebednou a vznikne časová zóna.

Tyto zóny, které se dále slučují, rozpadávají a navzájem na sebe působí, vytvářejí prostor, ve kterém se pohybuje, setrvává, mění hmota. Prostor je samozřejmě také fyzikální veličina. Došli jsem tedy k závěru. Hmota = čas = prostor = vesmír.

Aby se mohl jakýkoli hmotný celek přetvářet, musí na něj působit hmota jiná (pojmem hmota označuji např. i sluneční záření nebo vzduch).

To znamená, že aby jakákoli časová zóna mohla vzniknout, nebo zaniknout rozpadem na několik jiných, musí na ni zapůsobit jiná časová zóna. Graficky znázorněno se obě zóny protnou. Protínají se samozřejmě pod různými úhly, podle toho jaká je intenzita vzájemné působnosti. Těmito průsečíky vznikají na časových křivkách úseky, které vymezují různá stadia trvání hmoty.

Jako příklad uvedu křivku existence lidské osobnosti. Samozřejmě existuje už se vznikem hmoty jako takové. Pokračuje v časové zóně naší sluneční soustavy, Země, života, lidstva, atd.

Začátkem úseku našeho biologického trvání je průsečík časových zón našich rodičů. Naše smrt jej zakončuje. Vědomí se patrně přesouvá do čtvrtého rozměru. Tělo se rozpadne a stane se součástí jiných hmotných celků. Další formy trvání nejsou rozpracovány ani teoreticky.

Z toho vyplývá, že minulost, současnost ani budoucnost v podstatě neexistují. Jsou to jen naše pomůcky, abychom se orientovali v naší úsečce biologického stárnutí. Pro nás má tedy časová zóna zdání jakéhosi toku do budoucnosti.

Přetne-li časovou zónu nějakého předmětu časová zóna záření z nukleonového rozkladače, přemísťuje tento předmět do čtvrtého rozměru. Protíná-li jí v úhlu proti jejímu toku, přesun se zpomaluje a naopak. To mě přivedlo k předpokladu, že působením určitého množství energie se lze "posunout" po křivce naší existence do minulosti či budoucnosti."

Následovaly další výpočty a technické poznámky, ze kterých jsem nic nevyčetl.

Vstoupila teta s večeří.

"Teti, dneska v noci jdu pryč. Musím tě poprosit o nějaké peníze a adresu doktora Čadského."

"Jakže? Vždyť přece dobře víš, kde bydlíš."

"Zapomněl jsem. Musím ho najít a všechno vyřešit."

"Zapomněl? Jak zapomněl?" divila se teta.

"Víš teti, musíš si zvyknout, že je mi teď čtyřicet a že všechno, co jsem od té doby prožil, jsem zapomněl."

Spráskla ruce. "Tak tys nám nejen omládl, ale i všechno zapomněl! Chudáčku."

"Moment! Cos to řekla?!"

"Nic... nic. Jenom žes omládl a..."

"Omládl! To je ono! Mám Nobelovu cenu a nenapadne mě tak jednoduchá věc. Teti, já tě nemít, tak jsem v pr... v Prčicích. Prosím tě, připrav mi něco na sebe. Musím za doktorem Čadským."

Vyklouzl jsem hlavním vchodem do zahrady. Poldové nepředpokládají, že někdo bude utíkat z domu. To byla moje šance, jak nepozorovaně zmizet. Povedlo se.

Dům Čadských jsem našel poměrně snadno. Chvilí jsem čekal a pozoroval okolí. Co kdyby tady hlídkovali.

Hned jak se otevřely dveře, vpadl jsem dovnitř a zabouchl za sebou. Asi čtyřicetiletá, ne nepůvabná žena, zděšeně vykřikla: "Co tu chcete? Okamžitě vypadněte! Jendo! Nějaký chlap! Co si to vůbec...!"

"Proboha vás prosím, nekřičte! Potřebuji pomoc vašeho muže. Jsem... hm... jmenuji se Kramerer. Pan doktor je doma, vidíte?"

"Říká, že se jmenuje Kramerer." otočila se na rozložitého muže, který vstoupil do chodby. Rozhodně bych mu nehádal ani padesát let. Změřil si mě pohledem a řekl: "Pojďte do obýváku."

Sedli jsme si do křesel a on na mě upřel tázavý pohled.

"Potřebuji vaši pomoc. Dostal jsem se do překerní situace. To, co vám teď řeknu, bude znít neuvěřitelně, ale prosím vás, vyslechněte mě do konce. Já... já jsem totiž profesor Adam Kramerer, se kterým se tak dobře znáte."

Zdálo se, že ho to moc nepřekvapilo, jen vyčkávavě pokýval hlavou. Vysypal jsem ze sebe všechny ty hrůzy a dal mu přečíst i onu pasáž v deníku, který jsem přinesl s sebou.

"Ano, vím o tvých výzkumech," usmál se. "Bral jsi mě s sebou do laboratoře. Byl jsem jediný, kdo o tom všem věděl. Prosil jsi mě, abych v případě, že se něco stane, delší dobu nic nepodnikal. Poznal jsem tě skoro okamžitě. Jsem psychotronik. I když se tvoje bioproudy změnily zvláštním způsobem, jako by ses zbavil těch vyloženě negativních." zasmál se.

"Uf! Srovnalo se mi EKG, ale co teď?"

"Musíme najít technické plány a zjistit, kde jsi udělal chybu. Myslím, že oba víme, v čem by to mohlo být.

"Ano, ale dokumentace byla ukradena."

"Jenže já tuším, kdo ji šlohnul. Vlastně jsem o tom přesvědčený."

"Vážně?"

"Jo," zabručel vítězoslavně. "Určitě to byl jeden z tvých asistentů, Maláček."

"Proč myslíte?" pochyboval jsem. "V mém deníku o něm není ani zmínka."

"Chacha! To se povedlo! Od třiceti píšeš sporadicky i o svých nejbližších a najednou bys tam měl nějakého Maláčka, kterého jsi vzal do ústavu kvůli kámošovi z fakulty. Já ti pořád říkal: Vyhod' ho. Je to pokrytec, závistivec a ještě ke všemu blbec, i když snaživej. Jeho fluidum na mě působí vyloženě negativně. Ale ty jsi jen mávl rukou a tady to máš!"

Musel jsem se usmát. "Dobrá, dejte mi jeho adresu."

"Dám. A taky tu někde mám starou brokovnici po dědečkovi. Upilujem jí hlaveň. Mám plán. Zahraješ si tvrdýho chlapa."

"Tak už to vyklop, Maláček!" cvakl jsem pojistkou na brokovnici. "Nebo ti z hlavy udělám rajskou omáčku."

S punčochou na hlavě jsem stál v ložnici asi třicetiletého, shrbeného chlápka s výrazem krysy a mířil na jeho lysou lebku upilovanou dvojkou.

"Tak bude to!" zasyčel jsem nejvýhrůžnějším tónem, jakého jsem byl schopen. Ne, že by nechtěl, ale nemohl.

"Ano, ano!" ujíšťoval mě překotně, když se mu konečně vrátil hlas. "Jsou ve sklepeč. Zazdění, prosím."

"Tak se přestaň válet a hledej kladivo a majzlík."

Vedl mě do sklepa.

Ten povedený doktor by určitě řval smíchy, kdyby viděl, jak se snažím držet jeho scénáře ke komedii: Přepad asistenta Maláčka.

"A teď sebou hni, ať je to venku!" poručil jsem a vzhledem k jeho podezřele modrajícímu obličejí dodal: "Když dostanu ty papíry, nic se ti nestane."

"Ano, pane. Děkuji, pane. Hned to bude, pane."

Vzpomněl jsem si na počítač ve vězeňské nemocnici, ale ten mi byl sympatičtější.

Maláček byl výkonnější než sbíječka. Přesto trvalo hodnou chvíli než se k dokumentaci dokutal. Zazdil ji důkladně.

"A kdybys dostal chuť se někomu svěřit, tak nezapomeň na tohle!" Významně jsem poplácával pažbu brokovnice. "Čau."

"Ano, pane. Jistě, pane. Totiž ne, pane, nezapomenu. Na shledanou."

Celé dny jsme pak s Jénou leželi v papírech u počítače. Jenda šel každý den na obhlídku ústavu a tetina domu. Až přestanou poldové hlídat, vypravíme se do laboratoře. Moji fotku sice ukázali v televizi, ale za tu dobu mi narostl docela slušný plnovous. Čím dál víc se potvzovalo to, co mě napadlo už doma. Profesor předpokládal, že když pomocí energetického impulsu obrazně řečeno posune kolem aparátu, ve kterém seděl, svoji časovou zónu po směru jejího zdánlivého toku, dostane se do minulosti. To byl zásadní omyl. Ale museli jsme mít úplnou jistotu, a ta se dala nabýt jen na místě činu.

Konečně přišel den, kdy to policie vzdala a zmizela. Jenda byl v ústavu jako doma, takže si nás nikdo nevšímal. Počkali jsme, až bude chodba přede dveřmi do laboratoře prázdná, nenápadně jsme odstranili plombu s pečetí federální policie a vklouzli dovnitř. Byl tam strašný nepořádek, ale počítač stál na svém místě. A právě tímhle počítačem bylo možné vytáhnout z ústavní databanky záznam pokusu, který tam byl uložen a z paměti počítače automaticky vymazán. Museli jsme použít důmyslného kódu, který Jéna znal. Povedlo se. Profesor udělal strašlivou chybu. Nechápu, že si to tak znamenitý vědec neuvědomil. Posunul svou časovou zónu z její relativní minulosti do své současnosti, a tím samozřejmě omládl. Kdyby se chtěl dostat do minulosti, musel by to zřejmě udělat přesně opačně. Tedy nějakým způsobem posunout aparát, ve kterém se nalézal. Prostě ho vymrští proti toku časové zóny. Muselo by se to provést v úplně jiných podmínkách, než za jakých probíhal profesorův pokus. Ale to je zatím pouhý dohad.

Třeba cestování v čase není vůbec možné. Snad by stejně jen omládl. Ale výsledky prvního pokusu máme k dispozici. Všechno tedy ukáže čas...

- - - - -

No, a to je vlastně konec. Jen dodnes nechápu, jak jsem mohl ve svých čtyřiapadesáti letech něco takového udělat, a proč jsem se vším dělal takové tajnosti. Ale po smrti Aleny se prý ze mě stal podivín. Někteří přátelé a spolupracovníci se dokonce obávali o mé duševní zdraví.

Jsem vlastně rád, že se to všechno stalo. Mohl bych sice zase zestárnout, ale stejně bych zůstal s pamětí čtyřiaadvacetiletého mladíka. A upřímně řečeno, o stárnutí jsem moc nestál.

Za objev Kramererových zón času jsem obdržel druhou Nobelovu cenu. Tedy dostal ji takový profesor Kramerer, jaký už nikdy nebude. Obdržel ji dřív než tu první, alespoň z jeho pohledu, a taky vlastně in memoriam, i když byla předána jemu osobně.

Můj život se potom odvíjel úplně jinak...